

DE MAN DIE TE
VEEL WIST

DE MAN DIE TE
VEEL WIST

Johannes Overland

Bookmundo – Mijnbestseller
Rotterdam - Nederland

Juni 2026
Eerste druk

Dit is een fictief verhaal. Alle personages, namen, plaatsen en gebeurtenissen zijn verzonnen. Elke gelijkenis met bestaande personen of situaties berust op toeval.

Schrijver: Johannes Overland

Coverontwerp: Lisse Verheyen, grafisch marketeer van
LISS&...Marketing & Design
www.lisseverheyen.be

Corrector : Jeannine De ridder

Redacteur : Luc Cornez

Voorwoord : Wolf Goldmund

Vertaling naar Engels : Zeno Geradts

ISBN: 9789403886107

Copyright© hans.coertjens

Mailadres : johannesoverland1@gmail.com

Niets uit dit boek mag gekopieerd, gepubliceerd of gebruikt worden zonder toestemming van de schrijver

Voorwoord

“De man die te veel wist”

Sommige waarheden zijn nooit bedoeld om het daglicht te zien.

Achter de gesloten deuren van ministeries, in gangen waar voetstappen hol weerklinken tegen marmeren vloeren, leven dossiers een eigen bestaan. Ze ademen in stilte, verborgen in metalen archiefkasten, versleutelde servers en vergeten kamers zonder ramen. Daar, diep in de ingewanden van de macht, ligt een wereld verscholen die niet op kaarten voorkomt — een wereld van schaduwen, zwijgplicht en staatsgeheimen.

Milan wist dat beter dan wie ook.

Als IT-specialist op het ministerie van Defensie was hij een onzichtbare schakel in een machine die nooit stilviel. Zijn dagen verliepen tussen firewalls, beveiligingsprotocollen en anonieme databanken. Hij stelde geen vragen. Dat had hij zichzelf lang geleden afgeleerd. In zijn vak was nieuwsgierigheid geen deugd, maar een risico.

Tot die ene dag.

Een ogenschijnlijk routineus incident — een (gewilde) storing in een afgeschermd serveromgeving — bracht hem per toeval op een map die niet voor zijn ogen bestemd was. Een dossier zonder naam, zonder herkomst, verborgen achter lagen encryptie die zelfs

voor zijn toegangsniveau onbereikbaar hadden moeten zijn. Wat hij daar aantrof, veranderde alles.

Geheime wapendeals. Niet-officiële overeenkomsten tussen de regering en buitenlandse mogendheden. Lijsten met verdwenen personen. Rapporten over militaire experimenten uitgevoerd ver buiten elk wettelijk kader. Tests op technologieën die nooit hadden mogen bestaan. Mensenlevens herleid tot cijfers, notities en rode stempels met één ijzingwekkend woord: **eliminieren**.

Vanaf dat moment werd Milan niet langer de man achter het scherm.

Hij werd een doelwit.

Want in een wereld waar macht zichzelf beschermt door te manipuleren, is de waarheid het gevaarlijkste wapen van allemaal. Elke stap die hij zet, elke naam die hij leest, trekt de aandacht van een systeem dat veel groter is dan hij ooit had vermoed. Staatsveiligheid is niet langer een abstract begrip uit officiële verklaringen, maar een dreigende aanwezigheid die hem volgt in donkere straten, in weerspiegelingen van etalageruiten, in onbekende stemmen aan de telefoon.

De stad om hem heen verandert langzaam in een decor van film noir: regen die glinstert op asfalt, straatlantaarns die meer verbergen dan onthullen, gezichten die glimlachen terwijl ze liegen. Niemand lijkt nog te vertrouwen. Niet zijn collega's. Niet de mensen die beweren hem te willen helpen. Misschien zelfs zichzelf niet meer.

Want wat als de waarheid nog gruwelijker is dan het dossier laat vermoeden?

Wat als het incident geen toeval was?

En wat als Milan nooit per ongeluk iets heeft ontdekt, maar zorgvuldig naar dit punt is geleid?

De man die teveel wist is een verhaal over macht en paranoia, over loyaliteit en verraad, over de dunne lijn tussen bescherming en controle. Het is een reis naar de donkerste kamers van de staat, waar geheimen levens kosten en stilte de hoogste vorm van gehoorzaamheid is.

Sommige dossiers blijven beter gesloten.

Maar eens geopend, is er geen weg terug

Wolf Goldmund

Proloog

Hij rende.

Zijn schoenen sloegen op het glimmende asfalt.

Water spatte op tot tegen zijn benen, regen striemde over zijn gezicht, gemengd met zweet dat in zijn ogen prikte. Elke ademteug sneed als een mes door zijn longen, maar stilstaan was geen optie.

Achter hem weerklonken voetstappen. – gelijkmatig, strak, als de tikkende secondewijzer van een klok die zijn einde aftelde.

Hij dook een zijstraat in. Smal, donker, ruikend naar rotte etensresten en olie. Zijn jas haakte kort aan een uitstekende metalen pijp, maar hij trok zich los en holde verder.

De envelop in zijn binnenzak klemde hij met een hand tegen zijn borst, alsof hij het hart zelf moest beschermen.

Hij wist niet eens waarom hij hem nog bij zich hield. Verbranden was veiliger geweest. Maar iets in hem weigerde los te laten.

Een auto gierde de bocht om, koplampen zochten de straat af. Milan drukte zich plat tegen de muur; de koude stenen voelde hij door zijn kleren.

Het licht gleed langs hem heen, stopte een moment en verdween dan weer. Zijn hart bonsde in zijn keel. Ze waren met meer dan hij dacht.

Hij vervolgde zijn weg, sneller nu, zijn spieren protesterend, maar zijn angst sterker dan de pijn.

Hij hoorde een stem achter zich, vervormd door de regen. Hij verstond de woorden niet, maar de toon was duidelijk bevelend, genadeloos.

Plotseling stond hij voor een hek. Hoog, met scherpe punten aan de bovenkant. Zijn adem stakte. Geen doorgang meer. Hij keek om. Twee schimmen kwamen dichterbij, silhouetten in het natte schijnsel van een lantaarn.

Milan greep het hek vast en voelde het koude ijzer tegen zijn handpalmen.

Hij wist dat hij zich zou openhalen, misschien zijn handen tot bloedens toe, maar stilstaan was geen optie.

Met een wanhoopskreet trok hij zichzelf omhoog, schoof, klom, worstelde. Zijn jas scheurde, een scherpe punt beet zich vast in de stof. Hij rukte zich los, viel met een harde klap op de grond aan de andere kant.

De pijn sloeg door zijn schouder, maar hij kwam overeind en hinkte verder.

Hij dacht dat hij gewonnen had, dat hij even lucht kon happen. Tot hij zag dat er iemand op hem wachtte.

Onder het schamele licht van een kapotte lantaarnpaal, stond een man. Zwart pak, handen in de zakken, alsof hij niet eens moeite moest doen om hem tegen te houden.

Zijn gezicht was onzichtbaar in de schaduw, maar de stem die klonk, was helder en beheerst.

“Je had het niet mogen zien Milan.”

Zijn bloed stolde. Hij kende die stem.

Een week eerder

De sleutel kraakte even in het slot voordat de deur met een zachte klik openging. Milan stapte naar binnen, zijn schouders nog wat gespannen van de dag. De geur van iets warmes, kruidigs, vulde de hal en trok meteen zijn aandacht.

“Je bent laat,” klonk de stem van Lisa vanuit de keuken, niet verwijtend, maar eerder opgewekt, alsof ze wist dat hij met een verontschuldiging ging komen.

Milan glimlachte terwijl hij zijn jas uittrok en aan de kapstok in de vestiaire hing.

“Vergadering liep uit. Zoals wel meer gebeurt.”

Hij trapte zijn schoenen uit en voelde de vermoeidheid langzaam van zijn benen zakken. Het huis had dat effect op hem : alsof de muren een soort rust rondom hem weefden.

Hij liep de keuken in, waar Lisa met de haren los en de mouwen opgestroopt, boven een pan hing.

“Chili,” zei ze triomfantelijk terwijl ze hem een kus op de wang gaf. “En ja, veel te pikant, maar daar hou jij van.”

“Daar hou ik van omdat jij het maakt.”

Hij pakte een lepel van het aanrecht en stak die in de pan om te proeven, alsof dat een logische reactie was. Lisa tikte hem speels op zijn hand. “Hé, wachten tot we aan tafel zitten lieverd.”

Milan grinnikte en ging aan de keukentafel zitten, waar een slordige stapel brieven en een half opengevouwen krant lagen. “Hoe was jouw dag?” vroeg hij.

Lisa trok een stoel naar achter en ging tegenover hem zitten, haar ellebogen op tafel. “Druk, de nieuwe stagiaire heeft per ongeluk alle reserveringen van zaterdag in het systeem gewist. Gewoon.....foetsie.”

Ze maakte een wapperende beweging met haar handen. “We waren een uur bezig om alles te reconstrueren. Ik heb drie keer koffie nodig gehad.”

“Drie?” Milan trok zijn wenkbrauwen op. “Dat is jouw equivalent van een crisissituatie.”

“Precies.” Ze glimlachte. “Maar verder was het wel oké.

Hij keek naar haar, iets langer dan nodig was.

Soms vroeg hij zich af hoe het mogelijk was dat ze na al die jaren nog altijd precies dezelfde warmte opriep als in het begin. Lisa merkte zijn blik op

“Wat?” vroeg ze, licht geamuseerd.

“Niks. Gewoon....blij dat ik thuis ben.”

Ze rolde speels met haar ogen maar haar glimlach bleef hangen. “Kom eten. Voor het koud wordt.”

Ze zetten zich aan tafel waar de chili dampend in twee kommen wachtte. Buiten begon het langzaam te schemeren; de straatlantaarns sprongen één voor één aan, alsof iemand ze met de hand aanstak.

Binnen klonken alleen hun lepels tegen het aardewerk en af en toe een tevreden zucht.

“Te pikant ?” vroeg Lisa met een scheve grijns.

“Perfect,” antwoordde Milan, al begon zijn neus licht te prikkelen.

Ze aten, praatten wat over hun dag, en de stilte die tussen hen viel, was nooit ongemakkelijk. Eerder vertrouwd, zoals een warm deken. Toen ze klaar waren, schoof Milan zijn stoel naar achter en begon de tafel af te ruimen.

“Laat maar,” zei Lisa. “Ik doe dat straks wel.”

“Neen,” antwoordde hij terwijl hij de kommen naar het aanrecht bracht, “als ik het nu doe, is het straks klaar. Dan hebben we tenminste nog een beetje avond.”

Ze keek hem na met een blik waarvan hij wist dat ze hem wilde bedanken zonder het hardop te zeggen.

Na het opruimen ploften ze samen op de bank. De televisie stond aan maar niemand besteedde er veel aandacht aan. Lisa leunde tegen hem aan, haar hoofd op zijn schouder, en Milan sloeg een arm om haar heen. Met zijn andere hand nam hij een dekentje dat naast de zetel lag, en spreidde het over hen heen.

“Hier,” zei hij zacht, “hier heb ik de hele dag op gewacht.”

Ze antwoordde niet meteen. Ze leidde haar vingers langs de rand van zijn trui en zuchtte tevreden “ik ook.”

En zo zaten ze warm en rustig, terwijl buiten de avond volledig was gevallen. Geen bijzonder moment, geen grootse gebeurtenissen. Maar precies dat maakte het tot een avond die hen beiden goed beviel.

Gezellige plannen

Terwijl ze samen op de bank zaten en de televisie zachtjes op de achtergrond speelde, voelde Milan zijn telefoon trillen in zijn broekzak. Hij haalde hem tevoorschijn en zag David's naam op het scherm verschijnen.

“Hij stuurt nog laat,” mompelde Milan terwijl hij het bericht opende.

“David ?” vroeg Lisa zonder op te kijken, haar hoofd nog steeds rustig tegen zijn schouder.

“Ja. Hij vraagt wanneer we nog eens afspreken. Blijkbaar heeft hij ‘belangrijk nieuws’. Met twee uitroeptekens.”

Milan grinnikte. “Dat betekent meestal dat hij een nieuw project heeft dat volledig gaat mislukken, maar waar hij eerst héél enthousiast over is.”

Lisa moest lachen. “Of hij heeft een nieuwe date. Dat zou nieuws zijn.”

“Dat ook,” gaf Milan toe. “Zal ik hem voorstellen om zaterdag iets te doen ?”

Lisa kwam iets rechter zitten. “Zaterdag kan. Dan heb ik eindelijk een vrije avond.”

Ze tikte even ter goedkeuring met haar vingers op zijn knie.

“Misschien eten we eerst samen hier ? Jij kookt, David gaat sowieso alles wat ik maak te ‘hip’ vinden,” zei Lisa.

“Dat is omdat jij couscous als emotioneel beladen kunstvorm ziet,” zei Milan plagend.

Ze gaf hem een duwtje. “Niet waar. En bovendien.....hij eet het altijd op.”

Milan typte snel een bericht terug. “*Zaterdag bij ons ? Eten en wat bijpraten ?*”

Binnen enkele seconden zag hij dat David al aan het typen was. “*Top ! Ik kom rond zes uur. En jullie gaan niet geloven wat ik te vertellen heb.*”

Milan liet het haar zien. “Zie je wel. Drama.”

Lisa glimlachte, zichtbaar blij met de gedachte aan een gezellige avond. Ze had David altijd leuk gevonden – hij bracht leven in elke kamer, soms tot het punt dat het hysterisch werd. Maar hij bedoelde het goed en ze lagen meestal dubbel van het lachen door zijn wilde, grappige verhalen.

“Zaterdag dus,” zei ze terwijl ze opnieuw dicht tegen hem aan kroop. “Gezellig.”

Milan drukte een kus op haar voorhoofd.
“Gezellig,” herhaalde hij zacht.

Ze zaten nog even in die gezellige bubbel van de avond, waar alleen het gedempte licht en het tikken van de klok de stilte vulden. Hun kleine plannen voelden deze avond groots genoeg aan.

Zaterdagavond

Zaterdag gleed traag voorbij, alsof de dag zelf wist dat hij moest eindigen in iets gezelligs.

Milan stond al sinds de late namiddag in de keuken. Hij had zich vastgebeten in het idee om iets indrukwekkends op tafel te zetten – iets dat David zou dwingen toe te geven dat Milan wél kon koken zonder hulp van Lisa.

“Je neemt dit veel te serieus,” zei Lisa vanuit de deuropening, haar armen over elkaar. Ze keek toe hoe Milan geconcentreerd in een pan saus roerde.

“Hij gaat anders zeggen dat het fastfood niveau is, eten voor eetkraampjes,” antwoordde Milan zonder op te kijken. “Dat wil ik dit keer voorkomen.”

“Je kent David toch, hij plaagt je graag,” vult Lisa glimlachend aan.

Ze stapte de keuken in en keek in de pan.

“Het ruikt goed. Maar je hebt nog twintig minuten. En je kent David : zelfs als het fantastisch is, gaat hij vragen waar de frieten zijn.”

Milan zuchtte. “Je hebt gelijk.”

Net toen hij de tafel ging dekken, klonk de bel. Een korte, ongeduldige ping – typisch David.

Lisa liep naar de deur terwijl Milan snel een doek over een druppel saus veegde die op het aanrecht was beland.

“Daar ben ik dan !” klonk het al voordat de deur helemaal open was. David stapte binnen met het zelfvertrouwen van iemand die vond dat elke kamer hem miste zodra hij buiten was gegaan.

Hij had een fles wijn in de hand, een brede glimlach op zijn gezicht, en een jas die hij meteen op de kapstok gooide alsof hij thuis was. “Ik kom nieuws brengen.”

Lisa lachte terwijl ze hem een knuffel gaf. “Laat me eerst raden : promotie ? Nieuwe motor ? Of... nieuwe vriendin ?”

David zwaaide dramatisch met zijn hand. “Wacht met raden ! Eerst eten. Ik vertel het daarna. Het is te goed om te rushen.

Milan rolde met zijn ogen. “Je hebt duidelijk aandacht nodig.”

“Altijd,” zei David trots terwijl hij zijn schoenen uittrapte. “Waar is het eten ? Ik ruik ambitie.”

Even later zaten ze met zijn drieën aan tafel. De sfeer was meteen vertrouwd – grappige opmerkingen, een scheut overdrijving van David, en Lisa die het geheel in balans hield met haar nuchtere blik.

“Oké,” zei David toen hij zijn bord had leeggegeten en achterover leunde. “Jullie zijn er klaar voor.”

Milan kruiste zijn armen, “Vertel.”

David keek van de één naar de ander, alsof hij suspense bouwde in een theatershow. “Ik heb besloten....om mijn eigen zaak te beginnen.”

Lisa keek oprecht verrast. “Echt ? Wat voor zaak ?”

David stak een triomfantelijke vinger in de lucht.
“Een koffiebar !”

Thomas lachte. “Jij ?” Je drinkt drie koffies per dag en de rest van de tijd klaag je dat je handen trillen.”

“Precies,” zei David, “dat maakt mij een ervaringsdeskundige. Ik ken de highs en de lows.”

Lisa keek nieuwsgierig . “Maar .....meen je het serieus ? Een echte koffiebar ?”

“Ja,” zei David, nu iets zachter en oprechter. “Ik wil al zo lang iets van mezelf. Iets dat ik kan opbouwen. En vorige maand dacht ik : waarom eigenlijk niet ? Ik heb een locatie op het oog en krijg de kans het over te nemen.”

Milan voelde een warme gloed van trots.

Achter al zijn bravoure had David altijd een soort stille ambitie die hij zelden toeliet. “Wauw,” zei hij. “Dat is eigenlijk echt geweldig.”

David glimlachte breed, bijna opgelucht. “Ik wist dat jullie het zouden begrijpen. En nee, ik ga niet failliet in de eerste zes maanden. Misschien pas in de zevende.”

Lisa stond op en schonk drie glazen wijn in. “Op jouw koffiebar,” zei ze toen ze het glas hief.

Milan tikte zacht tegen het hare. “En op de man die nooit normaal nieuws heeft.”

David grijnsde. “Normaal nieuws is saai.”

Ze dronken, praatten en lachten tot laat in de avond.

En ergens, tussen al die gesprekken en grappen door, voelde Milan dat deze zaterdagavond er eentje was die hij later nog vaak zou herinneren – niet door wat er gebeurde, maar door hoe het voelde.

Thuis. Warm. Met mensen die hij graag zag. En plannen die misschien groot of misschien mislukt zouden zijn, maar die in elk geval begonnen aan deze tafel.

De Brief

De week na de gezellige zaterdagavond kabbelde rustig voorbij. Milan merkte dat hij David's enthousiasme aanstekelijk vond. Hij betrapte zichzelf erop dat hij onderweg naar het werk dagdroomde over hoe de koffiebar eruit zou zien, alsof hij zelf ook stiekem deel van het project was.

Maar op donderdagochtend veranderde alles.

Het begon onschuldig. Milan kwam beneden, maar Lisa was al weg voor een vroege shift en had enkel een snel briefje op het aanrecht achtergelaten – een hartje, een kus niets ongewoons.

Milan zette koffie en liep naar de brievenbus. Tussen de reclame zat één envelop die eruit sprong. Geen afzender. Zijn naam met de hand geschreven..

Hij fronste. De papierdikte voelde stevig. Hij scheurde de envelop open, verwachtte iets van een verzekering of zo'n administratief gedoe dat altijd in rare enveloppen komt.

Maar het was geen zakelijke brief.
Het was één zin.

“Je weet minder over haar dan je denkt.”